

Sygn. akt III AUz 28/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący : SSA Antonina Grymel

Sędziowie : SSA Lena Jachimowska

SSO del. Gabriela Pietrzyk-Cyrbus

po rozpoznaniu sprawy z odwołania S. K. (S. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Katowicach

z dnia 9 stycznia 2014r., sygn. akt XI U 1214/13

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie.

/-/SSA L. Jachimowska /-/SSA A. Grymel /-/SSO del. G. Pietrzyk-Cyrbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUz 28/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach odrzucił apelację S. K.

od wyroku z dnia 10 października 2013r. wskazując, iż zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2013r., doręczonym w dniu 12 grudnia 2013r., zobowiązano ubezpieczonego do uzupełnienia braków formalnych apelacji przez uiszczenie opłaty od apelacji i podanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Zgodnie bowiem z art. 368 § 2 k.p.c. w sprawach o prawa majątkowe należy w apelacji oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Po myśli natomiast art. 370 k.p.c.

sąd pierwszej instancji odrzucił na posiedzeniu niejawnym apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

W związku z tym, iż ubezpieczony nie uzupełnił wymaganych braków formalnych apelacji w całości, gdyż nie podał wartości przedmiotu sporu, jego apelacja podlegała odrzuceniu w oparciu o cytowany przepis art. 370 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł ubezpieczony, zaskarżając postanowienie w całości.

Powołując się na zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 368 § 2 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. w związku z art. 126¹ k.p.c. oraz w związku z art. 391 k.p.c., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu podniósł, iż postanowienie o odrzuceniu jego apelacji jest niesłuszne i jako takie nie może się ostać.

Zgodnie bowiem z art. 126¹ k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia należy podać w przypadku jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego. Tylko w takich przypadkach wymagane jest podanie wartości przedmiotu zaskarżenia, a jego niezamieszczenie skutkuje odpowiednio wezwaniem do usunięcia braków środka zaskarżenia (art. 130 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.) oraz ewentualnym jego odrzuceniem.

W ocenie skarżącego, w niniejszej sprawie żadna z okoliczności,

o których mowa w art. 126¹ k.p.c. nie miała miejsca, w związku z czym nie jest konieczne podanie przez niego wartości przedmiotu zaskarżenia. Właściwość rzeczowa sądu jest bowiem znana, wysokość opłaty również jest określona przepisami, tj. art. 35 ustawy o kosztach sądowych i nie jest zależna od wartości przedmiotu zaskarżenia. Nadto, wartość przedmiotu zaskarżenia nie ma w tym przypadku wpływu na dopuszczalność apelacji.

Ubezpieczony zwrócił także uwagę, iż Sąd błędnie wezwał go do podania wartości przedmiotu zaskarżenia, jednocześnie żądając opłaty w określonej kwocie 30 zł, którą zresztą uiszczył.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego, zmierzające do wzruszenia zaskarżonego postanowienia, zasłużyło na uwzględnienie.

Stosownie do treści prawidłowo powołanego przez Sąd Okręgowy art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzucił na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Przypomnieć także należy, iż zgodnie z treścią art. 368 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia.

Jakkolwiek zatem apelacja winna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, Sąd Apelacyjny jest jednak zwolennikiem tendencji

do racjonalnej i nie przesadnie ścisłej oceny spełnienia przez pisma procesowe przewidzianych dla nich wymagań formalnych, dzieląc prezentowany

w judykaturze Sądu Najwyższego pogląd, iż odrzucenie apelacji z tego powodu jest możliwe jedynie wówczas, gdy od oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia zależy możliwość nadania apelacji właściwego biegu. W innym wypadku obowiązek jej podania - mający faktycznie służebny charakter wobec innych regulacji procesowych, stałby się obowiązkiem samodzielnym. Nie jest on jednak na tyle poważny i niezbędny, by z powodu jego niewskazania ad casum odrzucać apelację. Godzi to bowiem w istotę prawa do sądu, którego podstawową rolę stanowi rozpoznanie merytoryczne żądania strony,

a nie poszukiwanie formalnych wybiegów dla uchylenia się od tego obowiązku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009r., II UZ 43/09, LEX nr 583825 oraz z dnia 11 września 2011r., II PZ 22/11, LEX nr 1108549).

Jak słusznie zarzuca skarżący, w rozpatrywanym przypadku brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie uniemożliwia tymczasem nadania biegu sprawie w zakresie postępowania apelacyjnego. Zarówno bowiem opłata, jak również koszty zastępstwa procesowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie są uzależnione od wartości

przedmiotu sporu, która może być istotna dopiero przy stwierdzeniu dopuszczalności skargi kasacyjnej, co jednak wykracza poza ramy niniejszego postępowania.

Z przedstawionych względów w oparciu o art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji postanowienia, co oznacza konieczność nadania apelacji ubezpieczonego dalszego biegu.

/-/SSA L. Jachimowska /-/SSA A. Grymel /-/SSO del. G. Pietrzyk-Cyrbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR